

ODGOJ I ŠKOLA U OZRAČJU ANTIMUSLIMANSKIH STRATEGIJA

**Jesu li muslimani svjesni opasnosti koja im prijete od “znanstvenika”
koji izrađuju programe obrazovanja u našim školama?!**

Muharem Omerdić

Odgovaj i obrazovanje muslimanske djece i omladine u školskim sistemima u većem dijelu muslimanskog svijeta pod budnim je okom i velikim pritiskom svjetskih stratega koji kroz naglašeno antimuslimanski pristup žele promijeniti ono što se tradicionalnim muslimanskim odgojem i modernim znanjem daje mladim naraštajima. Ista je situacija i u Bosni i Hercegovini. Njima je poznato da je znanje oružje sa dvije oštrice. U skladu sa tim saznanjem pribjegavaju perfidnim sredstvima borbe protiv islama i ukupnog muslimanskog naslijeđa. Forsiranje muslimanskog otuđenja u svim segmentima njihovog življenja, posebice u procesu odgoja i obrazovanja, odveć je očita i napasna.

Polazeći sa ovog stanovišta, nemuslimanski stratezi uvidjeli su da se kao stijena čvrsto islamsko vjerovanje ne može razbiti silom i oružjem što su, uostalom, dugo vremena u povijesti i pokušavali.

Ne mogavši zatamniti božansko svjetlo islama, oni su pribjegli drugom, opasnijem, djelotvornijem i lukavijem sredstvu borbe protiv islama miješanjem školskih programa odgoja i obrazovanja u islamskom svijetu sa sumnjivim idejama i teorijama prepunih laži i neistine, upakovanih u formu navodnih savremenih otkrića, naučnih istraživanja i modernih trendova! Ekletantan primjer namjera te strategije jeste ono što je francuski guverner u Alžiru izjavio na godišnjicu okupacije te muslimanske zemlje: “Mi nećemo moći pobijediti Alžir sve dotle dok Alžirci čitaju arapsko pismo i govore arapskim jezikom. Moramo ih odvojiti od Kur’ana.”¹

Obnašajući funkciju direktora Gazi Husrevbegove biblioteke 1986. godine primio sam na razgovor jednu alžirsku pjesnikinju. Moj arapski je bio bolji od njezinog iako nisam studirao u arapskom svijetu. Na kraju sam angažirao prevodioca za francuski jezik da bismo razgovor priveli kraju. I dan-danas, sve ono što se događa u Alžiru, posljedica je djelovanja anti-muslimanskih strategija iz vremena okupacije ove muslimanske zemlje od Francuske, a najrazorniji uticaji su se dogodili na ravni školskog odgoja i obrazovanja.

Na ovome putu neprijatelji islama vodili su računa naročito o dvije stvari:

- da unutar islamskog svijeta, preuzmu kontrolu nad sistemom školskog odgoja i obrazovanja, i
- da na školovanje u nemuslimanske zemlje prime što više muslimanske djece i omladine.

O kontroli nad obrazovnim programima unutar islamskog svijeta svećenik i misionar **Samuel Cimer** kaže: “Braćo, mi smo u ovom periodu, od zadnje trećine 19. stoljeća pa do danas, potpuno preuzeli kontrolu nad školskim obrazovnim programima u islamskim zemljama, bez obzira da li se radi o nezavisnim zemljama, zemljama koje podliježu našoj indirektnoj upravi, ili zemljama u kojima, direktno, vladaju kršćani. Mi smo u svim tim zemljama, u crkvama, u udruženjima, mnogobrojnim školama koje kontroliraju zapadne zemlje i Amerika, u brojnim centrima i kod istaknutih ličnosti, koje ovdje nije zgodno doslovno spominjati, osnovali misionarske ćelije s ciljem da propagiraju kršćanstvo. Zasluga za to prije svih

Haj House, Suliman Mansour (Palestina)

pripada vama lično, za razne vidove saradnje, koji su dali izvanredne rezultate kakve čovječanstvo do sada nije zapamtilo. Vi ste vašim oprobanim sredstvima uspjeli pripremiti teren da svi intelektualci u islamskim zemljama prihvaćaju put koji ste im vi trasirali, put odrođavanja muslimana od islama. Vi ste odgojili generaciju muslimana koja nema, niti hoće da ima veze sa Bogom. Vi ste muslimane izveli iz islama, a da ih niste pokrstili. Odgojili ste novu generaciju upravo onako kako odgovara imperijalizmu. Odgojili ste generaciju koja svjesno griješi, koja voli uživanje i izležavanje, generaciju koja i kad uči - uči po šablonu, kad se okuplja, okuplja se radi provoda, kad se priprema za najviše položaje, opet se priprema sa neobuzdanim željama i ciljevima. Ukratko - na sceni je generacija nazovimuslimana koja se za sve može upotrijebiti.”²

I doista, kako je rekao **Samuel Cimer**, danas postoji generacija muslimana odgojena u zapadnom duhu i kulturi, koja ne zna i neće da

čuje, niti hoće da zna ni za kakvu vezu sa Allahom! Polazeći sa stanovišta ovog zlobnog krstaša, **Lord Cromer** (1841-1917.), britanski guverner u Egiptu (1883-1907.) za vrijeme okupacije ove muslimanske zemlje podigao je Akademiju Viktorija u kojoj se u engleskom okruženju školovala i odgajala generacija mladih muslimanskih političara, lidera i ljudi od utjecaja, koji će poslije njih biti instrument zapadnog imperijalizma u provođenju njegovih interesa u islamskim zemljama.³

U Egipat će doći i **Denlop** (1840-1921.), diplomat britanske anglikanske bogoslovijske, sa zadatkom da izradi projekat strateške politike školskog odgoja i obrazovanja u Egiptu, koji je, svakako, vodio računa da njegov rad bude u skladu sa **Cimerovim** idejama o proizvođenju generacija, koje “ne znaju za Boga”. Najbolji dokaz za to je da se časovima vjeronauke nije posvećivala gotovo nikakva pažnja. Na njima se učilo samo nekoliko osnovnih informacija o islamu: da je islam došao da pobije obožavanje kumira, da se obožava samo

jedan Bog i da se zabranjuje zakopavanje žive ženske djece. Prilikom izbora predavača predmeta vjeronauke vodilo se računa da on bude po godinama najstariji od svih predavača, da od svih, kao pojava, najslabije izgleda i slično, a kad bi se približio kraj školske godine, i ovakav kakav je, predmet vjeronauke bi bio izbačen iz svjedodžbi i diploma.⁴ Svi prosvjetitelji su doživljavali najcrnje dane, jer su prozrijeli namjere krstaških stratega i pozivali narod, posebno intelektualce, na odlučan otpor. Među njima su se posebno isticali Džemaluddin Afgani i šejh Muhammed Abduhu. Zbog tih svojih aktivnosti protjerivani su iz svoje zemlje, ali se nikada nisu odrekli te misije da upozoravaju na razorne posljedice djelovanja zapadne politike školskog odgoja i obrazovanja u muslimanskim zemljama.

Ovo nas podsjeća na “igre bez granica” oko vjeronauke u Bosni i Hercegovini u koje su se uključile brojne međunarodne organizacije kao tutori domaćim ministarstvima i vlasti čije planove i programe oni trebaju da odrade.

Na časovima predmeta historije od studenata se krilo i ništa im se nije govorilo o tome kako je islam došao da se bori protiv svih oblika idolatrije. Studentima je davan samo kratki presjek pojave islama i govoreno da je njihova vjera objavljena da promijeni Arape ogrezle u neznanju i neznaboštvu. Ali, zato se do u detalje govorilo u negativnom kontekstu o političkoj strani islama, s posebnim osvrtom na sukob među vladajućim slojevima, dok se o životu unutar islamskog društva nikada ništa nije spominjalo. O islamskom herojstvu i podvizima, o islamskim otkrićima, naučnim kretanjima i znanstvenim dostignućima nije bilo ni riječi. Sve se to krilo od studenata, dok se, istovremeno, opširno izučavala historija Evrope, njena renesansa, ljudi i događaji. Tome se prilazilo s posebnom ozbiljnošću, jer je to svijet napretka i progresa, kolijevka kulture i civilizacije, jer je bogat ugljem i željeznim rudama!⁵

Ukratko, studentima su držana predavanja kako je Evropa ogromni i nepobjedivi div, a islamski svijet nepokretni mali kepec, koji, ako hoće da preživi, mora slušati diva.⁶

Što se tiče drugog problema obrazovanja i slanja muslimanske djece na školovanje u nemuslimanske zemlje, za njega se, nažalost, može reći da su time planeri postigli željeni cilj. Ovo zato što školovanje

u inostranstvu, u najvećem broju slučajeva, briše uobičajenu prepoznatljivost muslimana od ateiste, što ga, opčaranog načinom života i razmišljanja nemuslimana, čini kolebljivim i prema njima naklonjenim, s jedne strane i što, s druge strane, zaboravlja svoju vjeru, njene vrijednosti i uzvišene ideale. Osim toga, on se navikava na nemuslimansku sredinu i sve više veže za Zapad ili Istok, dok se, vremenom, u potpunosti, a da to i ne primjeti, ne poistovjeti sa njima. U taj paket je uračunato i sklapanje mješovitih brakova sa nemuslimanima i nemuslimankama, što je ostavilo takve posljedice koje generiraju trajnom štetom po javni život čitavih muslimanskih zemalja. Poznat je Poslanikov, a.s., hadis o poistovjećivanju muslimana sa nemuslimanima i posljedice po duhovni i javni život po njih ukoliko se upuste u to.

Kada je dokinut hilafet i uspostavljena laicistička kemalistička Republika Turska, nametnut joj je ponižavajući program vesternizacije u smislu transplantacije zapadne kulture, nasilnog laicizma, prekid sa hiljadugodišnjom bogatom kulturom i tradicijom, te forsiranje liberalnih vrijednosti nemuslimanskog društvenog uređenja. Sve je to provođeno sa najodlučnijom brutalnošću koju jedan državni aparat može uopće imati. Kemalisti su morali obećati svojim mentorima da će kulturne vrijednosti Zapada vjerno inkorporirati u tkivo muslimanske Turske i biti njihova transmisija dalje u islamski svijet. U tom smislu nanesene su nenadoknadive i nepopravljive štete islamskom Ummetu koje se prije svega ogledaju u ukidanju hilafeta kao simbola muslimanskog jedinstva i moći. Turcima, tom ponosnom muslimanskom narodu, nanesena je takva civilizacijska sramota kojoj ravne nema u povijesti. Zabranom arapskog pisma, samo za jedan dan, cijela nacija je ostala nepismena, a najveći učenjaci i intelektualci počeli su nanovo učiti čitati i pisati, ali sada latinicu. Učitelji u školama su postali analfabete. Oni koji su dizali svoj glas protiv tog monstruoznog postupka bez milosti su najoštrije kažnjavani ili likvidirani. Poznat je teški zatvorski i prognanički život nenadmašnog prosvjetitelja Sejjida Nursija Bedi’u’z-zemana u tom mračnom dobu i rezultati te njegove borbe u cilju spašavanja duše i obraza tih ponosnih ljudi. Pamet naroda potisnuta je u kabinete, posebno ulema kojoj su zabranjena njezina obilježja. Redukcija ulemanskog nastupa u masama i slobodnog govora je svedena

na najnižu mjeru. Nametnuta intelektualna anemija nevidenih razmjera. Čak se i ezan “učio” na turskom jeziku. Originalna dokumentacija neprocjenjive vrijednosti je uništavana, a duge željezničke kompozicije su iz biblioteka odvezile knjige pisane na osmanskome jeziku, kao stari, bezvrijedni materijal, za preradu u fabriku papira u Bugarskoj. To je bio samo jedan od iskaza nevidenog pritiska i antimuslimanske strategije zapadnih sila, predvođenih Engleskom, da se islamsko svjetlo sa Bosfora više nikada ne pojavi u Evropi.⁷

Kršćani i dalje na muslimane gledaju kroz krstaške ratove, osobito kroz ratove na Iberijskom poluotoku, ratove sa Osmanlijama i dr.⁸ Tim faktorom historijske tenzije oni određuju svojim najvećim intelektualcima da se bave muslimanima i da faktorom aktivne i pasivne ignorancije djeluju naspram islamskog svijeta na taj način utičući na svijest muslimana, posebice mladih ljudi, na čiji odgoj i školovanje oni još uvijek imaju neposrednog uticaja.⁹ Strah od islama je vidljiv na svakom mjestu. Uzvrća mu se najgorim i najpodmuklijim načinom na svakom mjestu u svijetu. Nije imun od tih udaraca nigdje. Rijetki su pojedinci koji trezveno hoće postaviti pitanje odnosa Zapada prema islamu i muslimanima.¹⁰ U izvještaju Komisije o britanskim muslimanima i islamofobiji njezin predsjednik profesor **Gordon Conway** je potvrdio opasni ekstremizam naspram muslimana svojom konstatacijom da je “islamofobija stvarni problem u našem društvu.”¹¹ Ovaj osjećaj straha naspram muslimanima i udarci podmukli do besvijesti jasno očituju zbog čega se to sve dešava, kao što je to otvoreno izjavio nekadašnji izraelski premijer, jedan od najzaslužnijih za formiranje cionističke države u srcu islamskog svijeta, **Ben Gorion**: “Najviše se bojimo da se ne pojavi novi Muhammed u arapskom svijetu.”¹² “Za mnoge Evropljane, svi muslimani, čak i najotvoreniji, najliberalniji i najlaikiji, jesu fundamentalisti.” U Grčkoj je promovirano “kovanje pravoslavnog luka protiv islamske zmije” u cilju zaustavljanja islamske ekspanzije na Balkanu, kako je rekao jedan grčki iguman,¹³ a zatim i katoličkog “predziđa Europe u cilju zaštite od islama” i po cijenu najvećih zločina nad muslimanskim stanovništvom.

Na Kongresu misionara u Jerusalemu 1935. godine gore spomenuti **Samuel Cimer**, predsjednik

Turcima, tom ponosnom muslimanskom narodu, nanesena je takva civilizacijska sramota kojoj ravne nema u povijesti. Zabranom arapskog pisma, samo za jedan dan, cijela nacija je ostala nepismena, a najveći učenjaci i intelektualci počeli su nanovo učiti čitati i pisati, ali sada latinicu. Učitelji u školama su postali analfabete.

kršćanskih misionarskih organizacija je još rekao: “Vaš zadatak se ne sastoji u tome da promijenite muslimane kako bi postali kršćani - to bi za njih bila čast, već da ih odviknete od njihovog morala i od njihove vjere. Kada to uspijete, učinili ste muslimane bezvrijednim, onda su oni lahak plijen. (...) Zapadne zemalje imaju dva strateška zadatke prema muslimanima: rušenje i građenje. Pod rušenjem se misli na odvratanje muslimana od njihove vjere, kako bi postali ateisti, a građenje znači uvesti ih u kršćanstvo, kako bi bili uz Zapad, a protiv svoga naroda.”¹⁴

Malik N. Dai je jasno upozorio: “Da bi muslimani bili uništeni, kršćani im uspostave školstvo i medije na sekularnim osnovama i da ih tako odvoje od ostalog islamskog svijeta, te da se tako uništi bratstvo među muslimanima; potom da se među njima napravi razdor (na one koji vjeruju i na one koji ne vjeruju); onda odbace zakon Božiji (šeri'a) i na kraju ih potpuno unište.”

Takli je napisao: “Moramo osnivati škole na ateističkim programima, jer će veliki broj muslimana nakon što prođu kroz njih napustiti svoju vjeru i postati oštri neprijatelji islama.”¹⁵

Navedeni **Cimer** je još izjavio: “S obzirom da muslimani odbijaju da im djeca pohađaju kršćanske škole, za njihovu djecu treba osnivati škole sa ateističkim nastavnim planovima i programima, koje će uveliko doprinjeti zastranjivanju i otklanjanju islamskog duha i odgoja kod učenika.”¹⁶ Svojim misionarima on je postavio izričit zadatak: “Vaš osnovni zadatak je da muslimane izvedete iz islama, kako bi oni postali stvorenja bez ikakve veze sa Bogom... (...) Odgojite im mladež da ne poznaju vezu sa Bogom i da ne žele tu spoznaju. Tako će

nastati generacija muslimana kakvu želi kolonijalizam, koju ne interesuju najvažnije stvari, generaciju koja voli uživanje i ljenčarenje, koja nastoji da udovolji svojim strastima na bilo koji način, tako da joj uživanje postane cilj života, pa ako uči - uči da bi uživala u svojim strastima, kad se bogati da to bude zbog uživanja...¹⁷

Tako će se musliman student na školovanju u inostranstvu nakon izvjesnog vremena vidjeti u odijevanju, jelu, piću, načinu govora i ponašanja istovjetnim zapadnom ili istočnom nemuslimanu. U nekim slučajevima, čak, i više od toga.¹⁸

Nixon, bivši američki predsjednik je rekao da je, dugoročno, najefikasnija borba protiv islama školovanje muslimanske djece i omladine u kršćanskim zavodima i zemljama. Formirane treba ih vratiti na rad u njihove zemlje odakle potiču.

Komunizam se, dok je bio na vrhuncu svoje moći, najviše bojao islama. Kada se bivši Američki predsjednik **Reagan** sastao sa sovjetskim predsjednikom **Gorbačovom** u novembru 1985. godine, Gorbačov je iz svoje torbe izvadio kartu islamske države iz njezinog najsvjetlijeg perioda i objasnio mu da je većina evropskih teritorija bila pod muslimanskom vlašću, da su muslimani dva puta pokucali na vrata Evrope i zaustavili se na ulicama Austrije. Potom je Gorbačov upozorio Reagana, rekavši mu: "Muslimani su počeli da se bude i stresaju prašinu sa sebe, pokušavaju da krenu, a kada krenu ništa se ispred njih neće moći ispriječiti. Od američko-ruskog razilaženja jedino islam ima korist. Stoga moramo okončati naše probleme kako bi se suprotstavili zajedničkom neprijatelju." Reagan je malo razmislio, a potom odobrio tu ideju.¹⁹

Kršćanski stratezi, onoliko koliko je u njihovoj moći, pokušavaju pomjeriti islam sa njegovog mjesta unoseći smutnju među muslimane i odvrćaju ih od njihove vjere. Ipak, ne treba se plašiti za islam zbog napora kršćanskih misionarskih i drugih organizacija, ma koliko je situacija teška u tom smislu. Teško da će oni odvratiti muslimane od islama i odvesti ih u kršćanstvo ako muslimanski intelektualci kao so svojih naroda budu ispravno radili svoj posao.

Ali postoje druge metode koje svjetski kolonijalisti isprobavaju uz pomoć orijentalista i misionara. Primjenjujući ove metode odvajaju muslimana od njegove vjere na više načina i dovode

ga u priliku da prihvati moderan način življenja - prazna srca od vjerovanja, sa ponašanjem bez ičeg vjerskog, stimulisanjem divljih poriva, daleko od Boga. Tako musliman postaje lahka meta za kršćane i formiranje ličnosti po njihovoj želji - što je cilj cijelog kršćanskog svijeta, jer im to pomaže u ostvarivanju uspostavljanja laičkih vlada koje podržavaju izjednačavanje vjera u smislu poništavanja islamskih vrijednosti odgoja i prava. Po njima je samo islam onaj kome se ne treba prikloniti, koji ne treba da ima vodstvo, niti se ima ikakav osjećaj za vraćanje njegovih simbola i obilježja u društvu i državi.

Svjetski imperijalizam je izgrađivao ovu težnju i tajno i javno. Delikatan u postizanju svojih ciljeva, ne preza od pogubljenja kada su mu ona potrebna. On "pravi" osobe za ostvarenje svojih ciljeva. U takvoj laičkoj klimi otvoreno je polje za misionare i pisce otrovnih pera, koji šire klice smutnje, dok kršćanski svijet iščekuje žetvu.

Islam nikada neće pretrpjeti poraz na svim poljima gdje se ravnopravno nastupa, kaže Muhammed Gazali, r. h. Postoji nešto drugo, a to je eksploatacija ekonomskih resursa za bogaćenje putem siromašnih kroz spletke onih koji žive u izobilju. Kršćani su efikasno iskoristili ovu disharmoniju, naročito nakon dodatnih instrukcija. Udaljavajući se od pitanja vjerske svađe, zadovoljavaju se npr. pružanjem medicinske pomoći, ili socijalne, onima koji su u nevolji, uvjeravajući one kojima je ona potrebna da se duboko sa njima suosjećaju. Blic pomoći koje, ustvari, ništa ne rješavaju. Ne treba biti vizionar pa prepoznati ciljeve kršćanskog vodstva kako polagahno pravi svoje planove u pravcu dugoročnog podjarmljivanja musli-manskog ummeta i njegovo udaljavanje od islamskog vjerovanja.²⁰

Ovo sve podsjeća na bosansku stvarnost, gdje se vidi da se njihova metodologija u svojoj licemjernosti usavršila do perfekcije. Uz pakete humanitarne pomoći, uz lijekove i sredstva za rad, dijelili su krstove i primjerci Biblije. Sa vojnicima, političarima, prosvjetarima i humanitarcima su dolazili misionari koji su radili svoj stari posao. Sljedeći primjeri ilustriraju aspekte te metodologije:

Primjer prvi: Jedna kršćanska organizacija je maturante jedne bosanske škole odvela na Zapad. Pružili su im sve što se na Zapadu daje. Potom su im organizirali ekskurziju u jednu muslimansku

Čak se i ezan "učio" na turskom jeziku. Originalna dokumentacija neprocjenjive vrijednosti je uništavana, a duge željezničke kompozicije su iz biblioteka odvezile knjige pisane na osmanskome jeziku, kao stari, bezvrijedni materijal, za preradu u fabriku papira u Bugarskoj. To je bio samo jedan od iskaza nevidenog pritiska i antimuslimanske strategije zapadnih sila, predvođenih Engleskom, da se islamsko svjetlo sa Bosfora više nikada ne pojavi u Evropi.

zemlju. Ta se omladina tako ružno ponašala da su domaćini jedva čekali da odu. Više nikada nikoga nisu u toj muslimanskoj zemlji ugostili.

Primjer drugi: Iz jedne osnovne škole u Mostaru organiziran je boravak učenika od 40 dana u Italiji (2000.g.). Bili su stariji razredi. Pripremljen im je opsežan program boravka. Hrana je bila većinom od svinjetine ili na bazi svinjetine. Jednog dana su im organizirali kupanje u bazenu. Program je predviđao da se moraju svi kupati goli. Direktor je bio sa njima i usprotivio se ovome. Domaćin im je uskratio dalje svoje gostoprimstvo i oni su se vratili kući.

Primjer treći: Djeci šehida je organiziran boravak u Švicarskoj i Francuskoj od mjesec dana (1996. god.). Čim su došli na odredište rastavili su ih i rasporedili u porodice. Tamo su ih, učeći svojim običajima, odrođavali od njihovih.

Već u sumrak socijalizma u SFRJ, u proljeće 1990., kada je bilo opće poznato da je sarajevski proces bio montiran, *Oslobođenje* ga je nastojalo opravdati serijom članaka. Konačno, sve je objasnio i bivši visoki funkcioner SK, **Hamdija Pozderac**, kojeg su beogradske novine, također, optuživale za fundamentalizam (u aferi "Agrokomerc"). Ustvrdio je da su kazne bile sasvim opravdane, jer su osuđeni po svom odgoju, obrazovanju, mentalitetu i naravi neprijatelji "socijalističke stvarnosti" i zbog toga društveno opasni.²¹

Ukratko, cilj neprijatelja islama je da u odgoju i obrazovanju postignu ono što u svojoj knjizi *Pogledi islama* piše orijentalista **Job**:

"...Jedini ispravan način ocjene dokle se otišlo u pozapadnjenju islamskog obrazovanja je da se tačno ustanovi do koje se mjere ono odvija po zapadnim metodama i na zapadni način razmišljanja. Ovo je jedini način. Drugog nema. Mi smo vidjeli kroz koje je sve faze prošlo obrazovanje

u islamskom svijetu, koliko je na njega uticao Zapad, koliko je taj utjecaj bio snažan na civilne (političke), a slab na vjerske vođe."²²

Odgoj i obrazovanje u cijelom islamskom svijetu danas se odvija ili na zapadni ili na istočni način. Dokaz za to je da se, recimo, na svim univerzitetima danas izučava **Freudova** teorija psihoanalize u oblasti psihologije, **Durkheimova** teorija u oblasti sociologije, **Marxova** teorija socijalizma i komunizma i **Frazierova** teorija o uporednim religijama.

U islamskom svijetu danas se zagovara oživljavanje paganstva koje su Allah u Svojoj Knjizi, i Njegov Poslanik u Sunnetu nazvali džahilijetom (neznaboštvom). I pored svega, ono se izučava kao razvijena kultura koja duboko zadire u historiju, više od sedam hiljada godina unazad!

U njemu se, također, opjevava slava Evrope, izučavaju heroji njene civilizacije, pozdravljaju odvajanje vjere od države i proturaju tvrdnje da je vjera odnos između obožavaoca i Gospodara i da joj, kao takvoj, nema mjesta u javnom životu. To su plodovi podaništva i poplave antimuslimanske kulture i civilizacije.²³ I konačno, ovakvi obrazovni programi lišili su muslimana odanosti Allahu, Poslaniku, vjeri i vjernicima i izbrisali mržnju prema Allahovim neprijateljima. Na takvim obrazovnim programima odgojena je generacija koja ne zna za Boga, generacija koja svoju odanost i pripadnost ne temelji na vjeri i njenom učenju, nego na onome što je naučila tokom školovanja.

Ovdje ćemo spomenuti jedan primjer robovanja modernoj zapadnoj misli iz prostog razloga što se kroz njega jasno pokazuje do koje mjere se podilazi Zapadu, pokorava njegovom konceptu obrazovanja i u slučaju, ako je potisnut ili ugrožen, uporno insistira na njegovom povratku u školske klupe i širimice pred njim otvaraju vrata.

Naime, glavni urednik jedne dnevne novine na pune dvije stranice, piše članak pod naslovom *Arapski čovjek i problem obrazovanja*, gdje piše:

“Obrazovanje u arapskim zemljama, uglavnom, je vezano za dva različita sistema. Prvi od njih utemeljio je Britanac **Dunlop**, kolonijalni ministar obrazovanja u Egiptu. On je, bez sumnje, kroz razne ugovore o obrazovanju i kulturi, potpisane na bilateralnom ili multilateralnom nivou, imao svoga odraza i u ostalim dijelovima arapskog svijeta. Ovaj obrazovni sistem temelji se na sputavanju sposobnosti razmišljanja i proizvodnju velikog broja pisara, koji obavljaju najobičnije rutinske poslove, za koje nije potrebno ništa više od poznavanja pravila čitanja i pisanja... I na prvi pogled, može se zaključiti, da ogromna većina službenika u muslimanskim zemljama, ima završenu takvu vrstu škole.” Većina onoga što autor pomenutog članka, ovdje, piše je tačno, iako se ne slažemo da se **Dunlopov** sistem svodi na samo ovaj momenat, jer on u osnovi, itekako, vodi računa o jednom drugom, daleko opasnijem momentu, a to je proizvodnje generacije muslimanskih intelektualaca koji o islamu neće znati ništa, i spremne na odricanje od islama, s jedne, i podobne za prihvatanje zapadnih vrijednosti, s druge strane. Nastavljajući dalje, autor piše: “I drugi sistem obrazovanja u arapskom svijetu je, također, britanski. Za razliku od prvog, ovaj sistem obrazovanja ima za cilj proizvodnje generacija, sposobnih da na zdrav zapadni, način razmišljaju! Ovaj sistem obrazovanja najbolje se dokazao u školama Victoria Collegea u Aleksandriji i Kairu. Bez obzira na sve optužbe da su ove škole provodile misionarsko-imperijalističke ciljeve u obrazovanju, argumenti nepobitno potvrđuju da je većina istaknutih mislilaca muslimanskog naroda, na području Bliskog istoka, svoje osnovno i srednje obrazovanje završila u jednoj od ove dvije škole. Ovo zato, što se obrazovni sistem u ove dvije škole bazirao na čisto naučnim osnovama istraživanja, što je kod mladog učenika, tokom cijelog njegovog školovanja, razvijalo sposobnost zdravog razmišljanja i snalažljivosti u svakoj sredini. Koliko je ovaj sistem obrazovanja ozbiljan, najbolje potvrđuje činjenica da se on provodi po istim nastavnim programima po kojima se školuju britanski učenici u osnovnom i srednjem obrazovanju na koledžima Oxford i Cambridge.

U islamskom svijetu danas se zagovara oživljavanje paganstva, koje su Allah u Svojoj Knjizi, i Njegov Poslanik u Sunnetu nazvali džahilijetom (neznaboštvom)... U njemu se, također, opjevava slava Evrope, izučavaju heroji njene civilizacije, pozdravlja odvajanje vjere od države i proturaju tvrdnje da je vjera odnos između obožavaoca i Gospodara i da joj, kao takvoj, nema mjesta u javnom životu... Na takvim obrazovnim programima odgojena je generacija koja ne zna za Boga.

Pravi razlog za izradu ovakvog, odgojno-obrazovnog sistema na Victoria Collegea, u Aleksandriji i Kairu, bio je da se proizvedu domaće-arapske generacije intelektualaca sposobnih da na znanstveno-kulturnoj razini ravnopravno mogu komunicirati sa Zapadom, na njemu svojstvenom stilu i jeziku! I doista, sinovi arapskog naroda, svršeni pomenute dvije škole, naročito, nakon sticanja još akademske naobrazbe na univerzitetima u Britaniji, Americi, pa čak i u arapskom svijetu, znalački su obavili svoju ulogu, služeći interesima svojih zemalja na raznim funkcijama koje su zauzimali. To su uspjeli, prvenstveno, zahvaljujući svojoj sposobnosti da komuniciraju sa Zapadom, na razumljiv i naučno prihvatljiv način, što je, opet, rezultat umijeća prilagođavanja načina razmišljanja zahtjevima vremena!” (...) Govoreći, zatim, o alternativama današnjih glupih programa po kojima se uči, on nastavlja i kaže: “Uprkos mojim ličnim simpatijama prema Victoria Collegeu, kao stranoj školi na arapskom tlu koju sam imao čast pohadati, mislim da bi njeno ponovno aktiviranje sada, sa nešto dotjeranijim programom, kakav se izučava na koledžima Oxford i Cambridge, bilo dovoljno da se napravi prvi pravi korak ka znanstvenom kursu kome težimo (...) Ja mislim da bi bilo potrebno otvoriti više različitih stranih škola. Daleko od toga da one moraju biti misionarskog tipa, jer je takvih,

Ovo nas podsjeća na “igre bez granica” oko vjeronauke u Bosni i Hercegovini u koje su se uključile brojne međunarodne organizacije kao tutori domaćim ministarstvima i vlasti čije planove i programe oni trebaju da odrade.

ionako, dosta. One moraju biti dovoljno kvalitetne da proizvode svršeničke raznih struka, koji će znati naučno i kako valja razmišljati i dopunjavati se sa ostalim elementima širokog obrazovanja, kako bi to, sve zajedno, davalo kompletnu ličnost arapskog čovjeka sposobnog da na odgovarajući način komunicira sa Zapadom i zastupa naše interese i nacionalne ciljeve.”²⁴

Navedeni citati pokazuju pravu sliku robovske naklonjenosti Zapadu i neizlječivi kompleks. Osim toga, ovo je dokaz da ovakav način razmišljanja nema ama baš ništa zajedničko sa ispravnim razumijevanjem islama. Pisac navedenog članka za tuđinske nastavne programe, po kojima se izvodi nastava u muslimanskom svijetu, u islamu ne vidi nikakvu valjanu alternativu. On sam nije ubijeden u valjanost islama, koji vjernike odgaja da njegovom učenju budu odani, iskreni i privrženi, a da se od svega što mu je strano odriču, te da se ponose ovim Božijim darom. Spomenuti autor i njemu slični, se ne zaslужuju kititi njime jer to pravo imaju samo vjernici koji ispunjavaju ono što su Allahu obećali, a ne i grupe pijuna koji robuju zapadnom svijetu i njegovim programima odgoja i obrazovanja. Je li, nakon svega, naš svijet svjestan opasnosti koja mu prijete od ovakvih znanstvenika, koji ovakvim člancima zasipaju našu štampu i izrađuju programe obrazovanja u našim zemljama?!²⁵

Bilješke:

- ¹ *Qādetu'l-garbi yaqulūne: Dammiru'l-islāme ebidu ahlahu, Gēlālu'l-'alem*, 22.
- ² *Ġuzuru'l-Bela'i*, 276.
- ³ dr. Muhammed Husejn, *Al-Islāmu wa'l-ḥaḍāra al-garbiyya*, 46.
- ⁴ *Hal naḥnu muslimūn*, 136-138.; Muhammed Qutb, *Muzakkara al-mazahibi'l-fikriyya al-mu'āsira*, materijal za postdiplomski studij na Šerijatskom fakultetu u Medini.
- ⁵ M. Qutb, *ibid.*
- ⁶ *Hal naḥnu muslimūn*, 141.
- ⁷ Usp. *Impact International*, Vol. XXX, No. 8, august 2000.
- ⁸ Murad Vilfrid Hofman, Islam kao “iskonski” neprijatelj, *Glasnik*, Rijaset IZ u BiH, LIX/1997., 1-2, 117-136.
- ⁹ Muhammed Alasi, “U Americi ima oko osam miliona muslimana”, *Preporod*, XXVII/1997., 24/626, 16.
- ¹⁰ “Islam na Zapadu”, *Oslobodenje*, 11-13. novembra 1997.
- ¹¹ *Oslobodenje*, 23. oktobra 1997.
- ¹² “Uništite islam i njegove sljedbenike”, *Dawa*, Tešanj I/1994., 3, 2.
- ¹³ Juan Goytisolo, “Sarajevska bilježnica”, *Oslobodenje*, 25. septembra, 1996.
- ¹⁴ *Qādetu'l-garbi yequlūne: Demmiru'l-islame we ebidu ahlahu, Dželalu'l-'alem*, 22.
- ¹⁵ *Qādetu'l-garbi yequlūne, ibid.*, 22.
- ¹⁶ *Ibid.*, 22.
- ¹⁷ *Ġuzuru'l-balā'i*, 275.
- ¹⁸ dr. 'Ali Ġurayša i dr., *Asālibu'l-gazwi'l-fikrī*, 64-65.
- ¹⁹ Vidi: Nebil b. 'Abdurrahman al-Muhajjis, *Plan rušenja islama i unštenje islama u novije doba*, OAI, Travnik, 1996., 17-19.
- ²⁰ Šejh Muhammed el-Gazali, “Stid me je! Vidim veliki Ummet - islamski Ummet bez vodstva a veza između muslimana Istoka i Zapada, za kojom oni x6eznu, prekinuta je!”, Intervju, *Preporod*, XXVII/1996., 4/587, 22-23.
- ²¹ Zija Sulejmanović, *Islamski fundamentalizam - Šta je to?*, Kaj, Zagreb, 1993., 20.
- ²² *Al-Ittidzahatu'l-wataniyya*, II, 217.
- ²³ Sefer ibn 'Abdurrahman al-Hawali, *Al-'Almaniyya wa asaruha fi'l-'alemi'l-islami*, 'Ukaz, br. 4728, od 16.6.1399.h., 33.
- ²⁴ al-Hawali, *Al-'Almaniyya ...*, 'Ukaz, *ibid.*, 33.
- ²⁵ dr. Se'id El-Kahtani, *Ljubav prema dobru i mržnja prema zlu u Islamu*, Zenica, 1998., 396-398.